

ÜLESTÕUSMISAJA III PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Ap2 ,14.22b-28)

Lugemine Apostlite tegude raamatust:

Neil päevil, kui Püha Vaim valati välja apostlite peale, astus Peetrus üles koos üheteistkümnega. Ta tõstis oma häält ja ütles: “Juuda mehed, ja kõik Jeruusalemma elanikud! Olgu see teil teada ja pandagu tähele mu sõnu: teie olete Jeesuse Naatsaretist hukka saatnud – mehe, kellest Jumal on andnud tunnistust vägevate tegude, imede ja tunnustähtede kaudu, mis teie seas sündisid, nagu te isegi teate. Tema, kes ta Jumala tahtmist ja otsust mööda ära anti, olete teie ülekohtuste inimeste kätega risti löönud ja hukanud. Aga Jumal on tema üles äratanud ja surmavaevast vabaks teinud, sest see oli võimatu, et surm oleks saanud teda enda võimuses hoida. Taavet ütleb ju tema kohta: “Ma näen Issandat alati oma silme ees, ta seisab mu paremal pool, et ma ei kõiguks. Sellepärast rõõmustab mu meel ja mu ihu võib lootuses hingata, sest sina ei jäta mu hinge surmavalda ega lase oma vagal näha kõdunemist. Sa annad mulle teada tee, mis viib ellu, ja täidad mind rõõmuga oma palge ees.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps16 ,5.8. 9-10. 2.11. R:1)

R: Kaitse mind, mu Jumal, sest sinu peale ma loodan.

Kaitse mind, mu Jumal, sest sinu peale ma loodan.

Ma ütlen sulle, sina oled mu Issand.

Sina, Issand, annad mulle mu pärisosa ja ulatad mulle mu karika, sinu kätes on kõik, mis mulle liisu järgi on langenud.

R:

Ma tahan kiita Issandat, kes annab mulle nõu,
õõsiti manitseb ta mind mu neerudes.

Issand on alati mu silme ees,
tema seisab mu paremal pool ja ma ei vangu.

R:

Sellepärast rõõmustab mu süda ja hõiskab mu hing,
ning mu ihu võib elada kartmata ohtu.

Sest sina ei jäta mu hinge surmavalda

ega lase oma pühal näha kaduvust.

R:

Ma ütlesin Issandale: sina oled mu Issand,
sina üksi oled mu õnn.

Sina annad mulle teada elurajad,
sinu palge ees on rõõmuküllus, hüved üha su paremal käel.

R:

(Teine lugemine 1Pe1 ,17-21)

Lugemine püha apostel Peetruse esimesest kirjast:

Kui te hüüate Isaks teda, kes ta mõistab kohut erapooletult – nii nagu igaühe tegu väärt on –, siis elage oma pagulaspõlves jumalakartlikku elu. Te ju teate, et teid pole lunastatud kaduva lunahinnaga, teie esiisadelt päritud eluviisist – ei hõbeda ega kullaga, vaid Kristuse verega. Tema on veatu ja laitmatu tall, kes oli selle ülesande jaoks ette määratud juba enne maailma loomist, kuid avalikuks sai see alles aegade lõpul teie pärast, kes te tema läbi olete Jumalale ustavad. Aga Jumal on Kristuse surnuist üles äratanud ja andnud talle osa oma kirkusest, nii et teie võiksite uskuda ja loota tema peale.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Lk 24,32)

Halleluuja. Issand, seleta meile Pühakirja
ja lase meie südameil põleda sinu sõna läbi. Halleluuja.

(Evangeelium Jh24 ,1-14)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist

Pärast seda ilmus Jeesus jüngritele veel Tibeeriase järve ääres. Aga ta ilmus nõnda:

Siimon Peetrus ja Toomas, keda nimetatakse Kaksikuks, ja Naatanael, kes oli Galilea Kaanast, ja Sebedeuse pojad ja veel kaks tema jüngritest olid seal koos. Siimon Peetrus ütles neile: “Ma lähen kalale.” Nad ütlesid talle: “Me tuleme sinuga kaasa.” Nad läksid välja ja astusid paati. Ent sellel ööl ei püüdnud nad midagi.

Aga koidu ajal seisis Jeesus kaldal. Ent jüngrid ei teadnud, et see on Jeesus. Jeesus ütles siis neile:

“Lapsed, on teil midagi leivakõrvaseks?” Nad vastasid talle: “Ei ole.” Aga tema ütles neile: “Heitke noot paremale poole paati, siis te leiate!” Nad heitsidki, ja ei jaksanud seda enam tõmmata kalade hulga tõttu.

Nüüd ütles jünger, keda Jeesus armastas, Peetrusele: “See on Issand!” Siimon Peetrus, kuulnud, et see on Issand, võttis kuue ümber, sest ta oli alasti, ja hüppas järve. Aga teised jüngrid tulid paadiga – nad ei olnud ju kaldast kaugemal kui umbes kakssada küünart – ja vedasid noota kaladega. Kui nad nüüd tulid maale, nägid nad valmis lõket ning selle peal kala ja leiba. Jeesus ütles neile: “Tooge neid kalu, mida te praegu püüdsite!” Siimon Peetrus läks üles ja tõmbas mäele nooda täis suuri kalu, arvult sada viiskümmend kolm. Ja noot ei rebenenud, kuigi neid oli nii palju. Jeesus ütles neile: “Tulge sööma!” Ükski jüngritest ei julgenud temalt küsida: “Kes sa oled?”, sest nad teadsid, et ta on Issand. Jeesus tuli ja võttis leiva ja andis neile, ja samuti kala. See oli Jeesusel juba kolmas kord jüngritele ilmuda pärast surnuist ülestõusmist.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad: “üheksa korda mõõda, üks kord lõika”, ütleb kõnekäänd.

Igaüks, kellel on kogemusi mõõtmise ja lõikamisega, teab, kui kergesti võib midagi valesti minna, ja materjal ongi rikutud. Näiteks kui mõõta midagi mõõdulindiga neli korda, siis juhtub tihti, et saadakse kaks või kolm erinevat tulemust. Sest kord oli mõõdulindis keerd, kord oli pliats nüri, ja vahel sai kahekümne kolme asemel üles kirjutatud kolmkümmend kaks – eriti kui elad teises kultuuris, kus kahekümne kolme asemel öeldakse kolm ja kakskümmend (drei und zwanzig).

Mõõtmistulemus võib nii kõikuda mõlemale poole mitme millimeetri võrra, sellepärast on kõige targem mõõta nii kaua, kuni üks tulemus hakkab korduma. Kuid vahel ei anna me endale aru, et oleme juba liiga väsinud, et vigadest hoiduda.

Me loeme patutunnistuse..

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kord hilisel öötunnil sõitsin ma autoga mööda maanteed, mis lookles külast külla. Äkki märkasin tahavaatepeeglis politseiauto märgutuld, mis käskis mul peatuda. Politseinik tuli minu juurde ja küsis, kas ma märkasin, et sõitsin jalakäijate saarekese ümber olevast viirutatud alast üle? Pidin ausalt tunnistama, et ei märganud. Olin juba kaua teel olnud ja liiga väsinud, et kõike liikluses tähele panna.

Mul oli õnne – kahes mõttes. Et ei juhtunud õnnetust, ja et politseinik piirdus seekord ainult

hoiatusega. Alles hiljem hakkasin mõtlema, kuidas võisin ma olla nii ettevaatamatu. Pean ennast üldiselt üsna vastutustundlikuks autojuhiks – miks ei andnud ma endale oma ohtlikuks muutunud väsimusest aru?

Küllap vist sellepärast, et elu nõuab meilt, et me oleksime tublid, et me ei annaks kergesti alla, et võitleksime oma laiskusega ja lahendaksime kangelaslikult oma eluprobleemid. Kuid mingist hetkest töötab see lõõgivalmidus meie endi vastu ja sunnib hoiatavaid tundmusi alla suruma. Sellel aga võivad olla kurvad tagajärjed nii meile enestele kui, veel enam, ka teistele inimestele.

Apostlitel on puhkus... nii võiks pealkirjastada tänase evangeeliumi. Tõesti, neil oli seljataga hullumeelselt pingeline aeg. Isegi kui Jeesus neile kord ette pani: “Mingem üksildasse paika ja puhakem pisut,” ei tulnud sellest midagi välja. Neid nähti minemas, ja paljud tundsid nad ära ning jooksid sinna kokku kõigist linnadest. Ja kui Jeesus astus paadist välja ja nägi suurt rahvahulka, hakkas ta neid õpetama. (Mk 6, 31-34)

Kolm aastat rännakul ühes oma õpetajaga, ja siis äkki rahutukstegevad sõnumid: Jeesus kuulutas ette oma lahkumise, lubas neile midagi täiesti arusaamatu: süüa tema ihu ja juua tema verd. Siis võeti ta kinni ja löödi risti, aga kolmandal päeval tõusis ta surnuist üles – terve rida üksteisele järgnevatest külma- ja kuumašokkidest. Nüüd oli see kõik seljataha jäänud.

Apostlitele oli kindlasti lõõgastuseks, kui nad oma vana kalurielukutse juurde hetkeks tagasi pöördusid. Mingil kombel vajasis nad kinnitust, et midagi siin maailmas on ikka nii nagu ennegi. Nad olid näinud ohtrasti imesid ja muid vapustavaid sündmusi – seda oli kõike liiga palju. Neil oli vaja distantsi, et kõik toimunu seesmiselt läbi töötada, ja tuttav kehaline tegevus oli sellele heaks taustaks.

Ka Jeesuse leiame tänases evangeeliumis ebatavalises rollis: ta ootab oma jüngrid rannal ja on neile süüa teinud. See polnud enam samasugune sümbol kui Viimsel Õhtusöömaajal, kui ta pesi oma jüngrite jalgu. Nüüd korjas ta hagu, tegi tule, muretses kala ja leiva ning valmistas neile hommikusöögi nagu oma külalistele.

Kuigi jüngrid olid Jeesuse ülestõusmisest väga rõõmsad, olid nad ka segaduses ja hirmunud, sest nad ei teadnud, kuidas pidi nende elu kulgema edaspidi. Nii nad istusidki vaikides ega pidutsenud, isegi seda ei julgenud keegi küsida, kas neid kaldal oodanu oli üldse Jeesus... Tema aga ütles: “Tooge neid kalu, mida te praegu püüdsite!” Inimene ja Jumal pidid koos töötama, ka inimese töö oli tunnistatud tähtsaks ja väärtuslikuks. Siiski pidi kõik selgeks saama hiljem – alles siis, kui Püha Vaim Nelipühil nende peale välja valati. Praegu pidid jüngrid välja puhkama, end koguma, olema võimelised asuma uusi ülesandeid täitma siis, kui aeg selleks käes.

Armsad õed ja vennad, ka meie peame vahel aja maha võtma ja puhkama. Pingutuse ja tublidusega ainuüksi ei saa kõiki probleeme lahendada. Selleks, et rasked ajad üle elada, on vaja puhkust, et me saaksime järele mõelda, kas kõik pingutused on üldse õigustatud. Kui tahame saavutada liiga palju, võib juhtuda, et teeme liiga palju vigu. Ning ennast ülehindav kangelaslikkus ei saa ju Jumalale rohkem meeldida kui mõistlik tasakaalukus. Aamen.